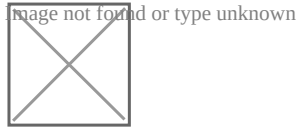

14 Ιουνίου 2016

Μιλώντας για τον Θεό στο παιδί και στον έφηβο της σημερινής εποχής (αδελφή Μαγδαληνή του Essex)

/ [Πεμπουσσία](#)

Συνήθως οι γονείς, όσοι δεν έχουν πίστη, νομίζουν ότι η απάντηση στην προσευχή ενός παιδιού είναι απλά η προβολή της επιθυμίας του. Θα μπορούσε να είναι κάτι τέτοιο αλλά αυτό ισχύει περισσότερο για τις προσευχές των ενηλίκων (μπορούμε όλοι μας να το διακρίνουμε αυτό με τη βοήθεια του πνευματικού μας πατέρα). Αν το παιδί ανοίγεται προς τον Κύριο ή κάποιον άγιο, τότε ο Κύριος έχει την ευκαιρία να επέμβει έτσι όπως Αυτός το επιλέξει. Αν ένα παιδί νιώθει άσχημα για κάτι αλλά υποκρίνεται πως «νιώθει καλύτερα μετά την προσευχή», θα ανησυχούσα περισσότερο για τη σχέση του με το Θεό και για τον ενήλικο στον οποίο ψεύδεται, παρά για το πόσο τους επέτρεψε ο Θεός να πραγματοποιηθεί με αυτόν τον τρόπο αυτό που ήθελαν - το πρόβλημα δηλαδή είναι βαθύτερο απ' όσο νομίζουμε...

Οι έφηβοι βρίσκονται σε ένα στάδιο ανάπτυξης, τόσο σωματικής όσο και ψυχολογικής, όπου θέλουν να αποδεχθούν τις δικές τους αξίες. Η επιθυμία αυτή δεν χρειάζεται να αντιμετωπισθεί αρνητικά αλλά πρέπει να την ενθαρρύνουμε και να την αντιμετωπίσουμε θετικά, ως σημάδι μιας συνεχώς αυξανόμενης ανεξαρτησίας και πάνω απ' όλα ως ευκαιρία για προσευχή, τόσο από εμάς όσο και από τους ίδιους τους εφήβους. Η επιθυμία αυτή συνοψίζεται και στη σχέση τους με το Θεό, τους αγίους και τους ανθρώπους που αντιπροσωπεύουν την Εκκλησία. Αν οι σχέσεις αυτές είναι ικανοποιητικές, τότε οι έφηβοι αφομοιώνουν τις αξίες της Εκκλησίας ως δικές τους, διότι αν και αρκετά νέοι έχουν καταλάβει πως οι αξίες αυτές φανερώνουν μια ζωή όπου τίποτα δεν τους εμπόδισε να νιώθουν ελεύθεροι να είναι ο εαυτός τους ενώπιον του Θεού. Αν μπορούν να κάνουν αληθινούς διαλόγους με τα ενήλικα μέλη της Εκκλησίας, τότε αποδέχονται τις συμβουλές και την διόρθωση.

Οι περισσότεροι έφηβοι αναζητούν με ειλικρίνεια τις θεμελιώδεις αξίες της ζωής και την ουσιαστικότερη όλων, την αγάπη. Αν τους διδάσκουμε για δευτερεύοντα ζητήματα όπως είναι η νηστεία, θα πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί ώστε να μην τα τοποθετούμε παραπάνω από την αγάπη, αλλά να στρέφουμε τη διδασκαλία μας στην προσωπική τους ολοκλήρωση (π.χ. το σώμα μου είναι ναός του Αγίου Πνεύματος, δοχείο της Θείας Κοινωνίας) και όχι στους κανόνες. Οι κανόνες, για τους υγιείς εφήβους, είναι κάτι στο οποίο αντιστέκονται. Ακόμα και όσοι έφηβοι είναι ευλαβείς και αποδέχονται τους κανόνες της Εκκλησίας με εμπιστοσύνη, θα επωφεληθούν αν κατανοήσουν ότι οι κανόνες βασίζονται στις εντολές του Ευαγγελίου.

(Περιοδικό 'Ψυχής δρόμοι', τεύχος 11)